

Bene Zoltán

Unalom

Magasan fejlett technikai civilizációban élni annyi, mint az unalom és a tétlenség korszakában élni, motyogta Balázs az orra alá, miközben (maga sem értette, miért) a Guinness Rekordok Könyvére gondolt. Több kiadásával is rendelkezett, a szakmájához nélkülözhetetlen pénzügyi kiadványok mellett egyedül ezeket a köteteket vásárolta. Üres estéin hosszasan lapozgatta az eszes és esztelen teljesítményeknek eme kifogyhatatlan tárházait. Olykor eszébe jutott, hogy a legtöbb ismerőse szájalmasnak tartaná, ha tudná, mivel foglalja el magát otthona magányában. Könnyen ítélnének fölötte: hiábavalóságok tanulmányozására pocsékolja a drága időt. Csakhogy Balázs úgy vélte, az utóbbi bő évszázadban az idő megnyúlt, akár a rétestészta. Túl hosszúvá vált, egyszersmind olyan vékonyá és áttetszővé, mint egyes lányok combhajlatában a bőr. Ahogy azon átsejlettek az erek, úgy ezen keresztül a végtelen semmi derengett föl. Időt tölteni ma már annyi, mint ecetes bort egy csorba pohárba.

Balázs tisztában volt azzal, hogy a magasan fejlett technikai civilizáció megszámlálhatatlan hatást gyakorol a mindennapokra. Áldást hozott és átkot. Előnyt és hátrányt egyaránt a számlájára lehet írni. Balázs a maga részéről az üres esték miatt például nem érzett örömet. Ahogyan, hogy mást ne mondjon, a kommandálás intézményének elsovadása miatt sem. Hajdan, legalábbis Balázs úgy tudta, az eladósorba került lányokat nagy szakértelemmel házásították össze alkalmas fiatalemberekkel. Manapság ezt barbár szokásnak tartják. A lányok is, fiúk is magukra vannak utalva. Balázsnak, noha nem volt már kimondottan fiatalember, ugyancsak magának kellett volna tető alá hozni egy házasságot. Hogy az estéi megteljenek élettel, az éjszakai idegen testnedvekkal. Sajátjait már erősen unta. Nem ritkán egyenesen viszolygott tőlük.

A hepehupás aszfalt fényesen csillogott az eső után. Balázs megszorította a lépteit. Kevésbé izgult, mint várta, bár a szokásosnál hevesebben vert a szíve, az tagadhatatlan. Filmekben látott már olyasmit, amire készült. Ott rapid randinak nevezték, itt hétpercesnek. Tudta, hogy a misztikus hetes szám jegyében zajlik majd minden. Azonos számú férfi és nő vesz részt az eseményen, nevezetesen hét-hét, akik párokba rendeződve ülnek le egy-egy asztalhoz, hét percig beszélgetnek, utána egy újabb asztalhoz telepednek egy újabb emberrel diskurálni újabb hét percen keresztül, és így tovább, míg mindenki mindenkivel el nem töltötte a kiszabott időt. Hogy azután mi történik, azt Balázs még nem tudta. Szándékosan nem nézett utána az interneten. Pedig az üres estéimbe belefért volna, villant át rajta; nem kevés öngúnnyal félrehúzta a száját, de már rendezte is vissza az arcvonásait – megérkezett a helyszínre, egy teaháznak nevezett vendéglátó egységbe. Dekoratív, negyvenes asszony fogadta széles mosollyal, néhány kedves szóval köszöntötte, a mellére biztosítottúzte a keresztnevét. Jól esett az érintése. Alighogy elfoglalta a helyét, elkezdődött.

Először egy határozottan ellenszenves nővel került egy asztalhoz. Ismerősnek tűnt, buszon, vilamoson vélhetően látta már. Pékségben eladó, két gyereke van, az elvált férje egy rohadék. Mindezt másfél perc alatt hozta Balázs tudomására. Aztán három percig ugyanez ismétlődött, különféle variációkban. Ő csak az ötödik minutában szólalt meg. Akkor se mondott sokat. Alig többet, mint hogy érdeklik a rekordok. A nő erre közbevetette, hogy az idősebbik fia atletizál, távolugrásban a legkiválóbb, de a futás is jól megy neki; a fiatalabb viszont sakkozik, szimultán versenyen már Lékó Péterrel is megmérkőzött – kikapott ugyan, de négyet is lépett. Megszólalt a gong, Balázs megkönnyebbült. A következő partnere fiatal lány volt, szűkszavú, fiús megjelenésű. Egyetemista, aki éppen nem jár egyetemre. Amikor jár, gyógyszerésznek tanul. Erős dohányos, már most, tíz perc füstmentesség után kívánja a cigit. Utálja, hogy másodrendű állampolgárként kell élnie, lopva gyűjthet csak rá, szinte sehol nem lehet nyugodtan füstölni, mindenütt tiltják. Balázs alig várta, hogy leteljen a hét perc. Hetvenhétnek tűnt. Harmadjára egy igazán impozáns jelenséggel került szembe: gondosan ápolt, harminc körüli, hosszú, fekete haja a vállára omlik. Hét évig élt Németországban, most tért haza, szeretne maradni, de nem bírja az egyedüllétet, lelki társra vágyik. Harsány közhelyeket

puffogatott, de olyan bájosan, hogy Balázs ettől függetlenül szinte beleszeretett. Egy pillanattal később már a negyedik versenyzőt hallgatta. Figyelni viszont nem tudott. Csak az ötödikre vonta ki magát a harmadik hatása alól. Az ötödik hét percben kellemes külsejű óvónő mesélt az óvodásokról, a természetéről, ahová hétvégente kijár, a kutyájáról, aki tacsó, a lakásáról, ami panel, de lakályos, a vádlijáról, ami formás a sok gyaloglástól, a pénztárcájáról, ami lapos (ezen a ponton megigazította a blúzát, s ezzel mintegy fölívta a figyelmet arra, hogy a melle, a pénztárcával ellentétben, nem az). Mikor elnémult, és nagy bociszemekkel meredt Balázásra, a férfi hadarva eldarálta magáról a magáét, majd a hatodik randi lelegején ismét, ezzel alaposan meg is lepve a hatodik nőt, aki megütközve és némi megvetéssel a tekintetében hallgatta. Nyilván udvariatlan bunkónak néz, amiért nem hagyta, hogy ő kezdje a mondókát, gondolta fáradtan Balázs. Erről eszébe jutott a munkatársa, akire egy fogadáson megjegyzést tett a társaság közepe, hogy nem lehet valami nagy lovag, lám, nem segítette föl a kabátot a feleségére. Balázs történetesen tudta, hogy a kolléga otthon gyakorta mos, főz, vasal, takarít, s amikor a neje későn érkezik haza, vacsorával várja, a megjegyzést tevő fickó nők iránti tisztelete ezzel szemben kimerül abban, hogy fölsegíti rájuk a kabátot, közben beleszimatoz a nyakukba, milyen parfümöt használnak. A földézett eset elterelte a figyelmét a hatodik nőről, egy árva hangra nem emlékezett mindabból, amiről beszélt. Az utolsó randinak kimerülten vágott neki. Maga sem értette, mitől olyan ernyedt. Az utolsó nő emlékeztette valakire. Az öccse két évig együtt élt egy családdal, aki a harmadik hónaptól kezdve rendszeresen verte. Akármilyen nézeteltérés merült föl közöttük, az asszony ütött. Balázs öccse jámbor legény volt, akár egy nagy játékmackó; nem értette az egészséget, csak állta a záporozó ütéseket. Minduntalan külsérelmi nyomok keletkeztek rajta, kék meg zöld foltok a mellkasán, vállán, néha az arcán. Egyszer az állkapcsa törött el, másszor a metszőfogából egy darab le. Karácsonykor a dobhártyája beszakadt, még újkor is nagyot hallott. Lassan megelegette a mindennaposá váló veszekedéseket, meg a sűrűsödő verekedéseket, s végre fogta magát, összepakolta a holmiját és elment. A családja még hónapokig zaklatta, vissza akarta édesgetni, s mikor belátta, hogy erre semmi esély, íziben följelentette a rendőrségen. Azt állította, Balázs testvére megagyalta. Az volt az öcs szerencséje, hogy mind a törött állkapcsáról, mind a beszakadt dobhártyájáról be tudta mutatni az orvosi látleleteit, valamint a szomszédok és Balázs is mellette vallottak. Kiderült hamar, hogy a valóságban minden fordítva történt, a törékeny nő gypáltta Balázs korpulens öccsét. A nyomozó csóválta a fejét, de közben nehezen fojtotta magába a kítőrni készülő röhögést. Balázs fölháborodott. A nőtől később elvették a gyerekeit, mert egyrészt azokat is ütötte-verte, másrészt egyedülállóként nem tudta őket eltartani. Mivel az apjuk alkoholista volt, nevelőszülőkhöz kerültek. Az anyjuk meg az utcára. Balázs öccsét ettől úgy furdalta a lelkiismeret, hogy kiment dolgozni Hollandiába. – Hát, erre a nőre emlékeztette Balázst a hetedik partner, a vasúti kalauz. Széparcú, sovány nő volt, vörösre festett hajjal. Nem beszélt sokat, a hét perc cudar nehezen akart letelni. Balázs kénytelen-kelletlen a rekordokról fecsegett. A legnagyobb hot dog a világon közel három és fél kilót nyom és csaknem fél méter hosszú. A legnézetesebb tv-műsor a Dr. House című sorozat. A leghosszabb nyelv majdnem tíz centis, ha kinyújtott állapotban az ajkaktól a nyelvcsúcsig mérjük. A leghangosabban az angliai Smokey nevű macska dorombol, közel hetven decibel erősséggel. Egy luxemburgi ember, ki tudja, milyen megfontolásból, a fogai közt tartott tizenkét kilós asztalon trónoló ötven kilós feleségével tizenegy métert futott. Egy kardnyelő egy működő légkalapácsot nyelt és három másodpercig tartotta a torkában, vagy ott, ahová nyelte. A világ leghosszabb nevű települése Walesben található, a világ legnagyobb pizzájának átmérője negyven méter, és akkor megszólalt a gong. Balázs megszabadult.

Egy óráig tartott az egész. Balázsban nem gyarapodott a reménység. A szikrázó mosolyú, dekoratív negyvenes mind a tizennégy randizónak kiosztott egy-egy papírost, arra kellett fölírniuk annak a résztvevőnek a számát, akivel szívesen találkozónának még. Ha két ember kölcsönösen egymást jelöli, a szervezők összehoznak egy igazi randevút számukra. Balázs a hármas számot írta le. A kiszemelt hölgy ellenben nem jegyezte föl az ő számát. Ezt onnan tudhatta, hogy a szervezők nem kecsegtették igazi randevúval. Nem érzett csalódást, s ez megnyugtatta. Talán több számot is leírhatott volna... De nem bánta, hogy nem tette meg. Hazafelé betért a kedvenc cukrászdájába, meginni egy habos kávét, megenni egy lúdlábat. Gyengéje volt a lúdláb. Lassan, minden falatot kiélvezve ette. A kávét is élvezettel kortyolta el, miután lekanalazta róla a tejszínhabot. Úgy értékelte, tapasztalatnak

megfelelt ez a rapid randi. Másra viszont nem alkalmas. Ez nem zavarta. Továbbra is egyedül él majd, de legalább nem kerül olyan helyzetbe, mint az öccse. Igaz, ő nem rapid randin, hanem a világhálón ismerkedett meg azzal a borzalmas nővel, ez azonban elhanyagolható különbség. Ezen tűnődött, mikor hazafelé indult.

- Szevasz – köszönt rá egy alak a főtér sarkán. Hirtelen nem is tudta, ki az. Aztán fölismerte: az egyetemi hallgató a rapid randiról.

- Én ráírtam a számod a papírra – mondta a lány. Így, természetes fényben jobban tetszett Balázsnak. Nem is tűnt annyira fiúsnak, mint a teázóban. A haja, az igen, de az alakja egészen formás.

- Én azt hittem, senki se fog engem jelölni, ezért nem írtam föl egyetlen számot se – hazudta Balázs.

- Hazudsz, mint a vízfolyás – vont a vállát a lány -, de leszarom. Van valami dolgod? Megíhatnánk valamit.

Balázst mindig meglepte, ha egy nő kezdeményezett. Valamiért képtelen volt hozzászokni, hogy ez ma már teljesen természetesnek számít.

- Megíhatunk valamit – bökte ki.

Beültek egy sörözőbe, ahol lehetett dohányozni. Sört ittak. Mindenféléről beszélgettek, Balázs érdekesebb Guinness rekordokat sorolt.

- Mit vártál ettől? – szegezte neki váratlanul a lány.

- A rapid randitól? – húzta az időt Balázs.

A lány bólintott.

- Magam sem tudom pontosan.

- Egyedül érzed magad? – a lány orrán-száján ömlött a füst.

Balázs nem válaszolt. Legszívesebben megtudakolta volna, ugyan mi köze hozzá? Inkább hallgatott.

- Vagy csak dugni akarsz?

Nyers, túlságosan nyers – ez a helyes kifejezés, gondolta Balázs. Sokan biztos őszintének és nyíltanak tartanak. Holott csak nyers.

- Ki nem akar dugni? – kérdezett vissza lakonikusan.

- Ami engem illet, mehetünk – nyomta el a cigarettát a lány.

És mentek. Balázshoz. Mire odaértek, besötétedett. Balázs kétszobás lakása tetszett a lánynak. Igazi legénylakásnak tartotta. Balázs úgy érezte, filmet forgatnak, s ők a szereplői. Közhelyes, kliséből építkező filmet. A szeretkezés is pontosan illett a képbe.

- Hát, ezzel nem kerülnénk bele a Guinness Rekordok Könyvébe – jegyezte meg a leendő patikus, miközben rágyújtott. Balázs elvörösödött.

- Egyikünk se valami nagy szám – tette hozzá a lány.

Ezt nehéz lenne vitatni, cikkant át a férfin, mégis azt mondta:

- Tetszel. És nekem jó volt.

Nem hazudott, noha igazat sem beszélt. Valóban nem találta csúnyának a másikat. Ám különösebben vonzónak sem. És valóban nem volt kellemetlen az együttlét. Bár különösebben kellemes sem. Inkább megkönnyebbülést hozott, semmint kielégülést.

- Te folyton hazudsz – szögezte le a lány, a hangjában azonban új szín tűnt föl. A bizonytalanság színe. Balázs érezte, hogy ez az ember hinni szeretne a szavaiban.

- Nem hazudok.

A kocka el volt vetve. Innen már nem lehet kihátrálni, csak súlyos veszteségek árán.

A lány végigszívta a cigarettát.

- Akarod még egyszer? – kérdezte.

Akarta. Immár nem a könnyebbedés volt a cél, a kielégüléshez mégse került sokkal közelebb, mint az első alkalommal. A társa elégedettnek tűnt. Mindenekelőtt önmagával. Tekintete, amellyel a férfira nézett, a nagylelkű adományozó tekintete volt. Különös ez, morfondírozott magában Balázs, a hímekekről a legtöbb nő azt hiszi, náluk az ejakuláció és a kielégülés analóg fogalmak. És a férfiak nem csekély hányada ugyanígy vélekedik. Hiába is próbálná magyarázni, hogy...

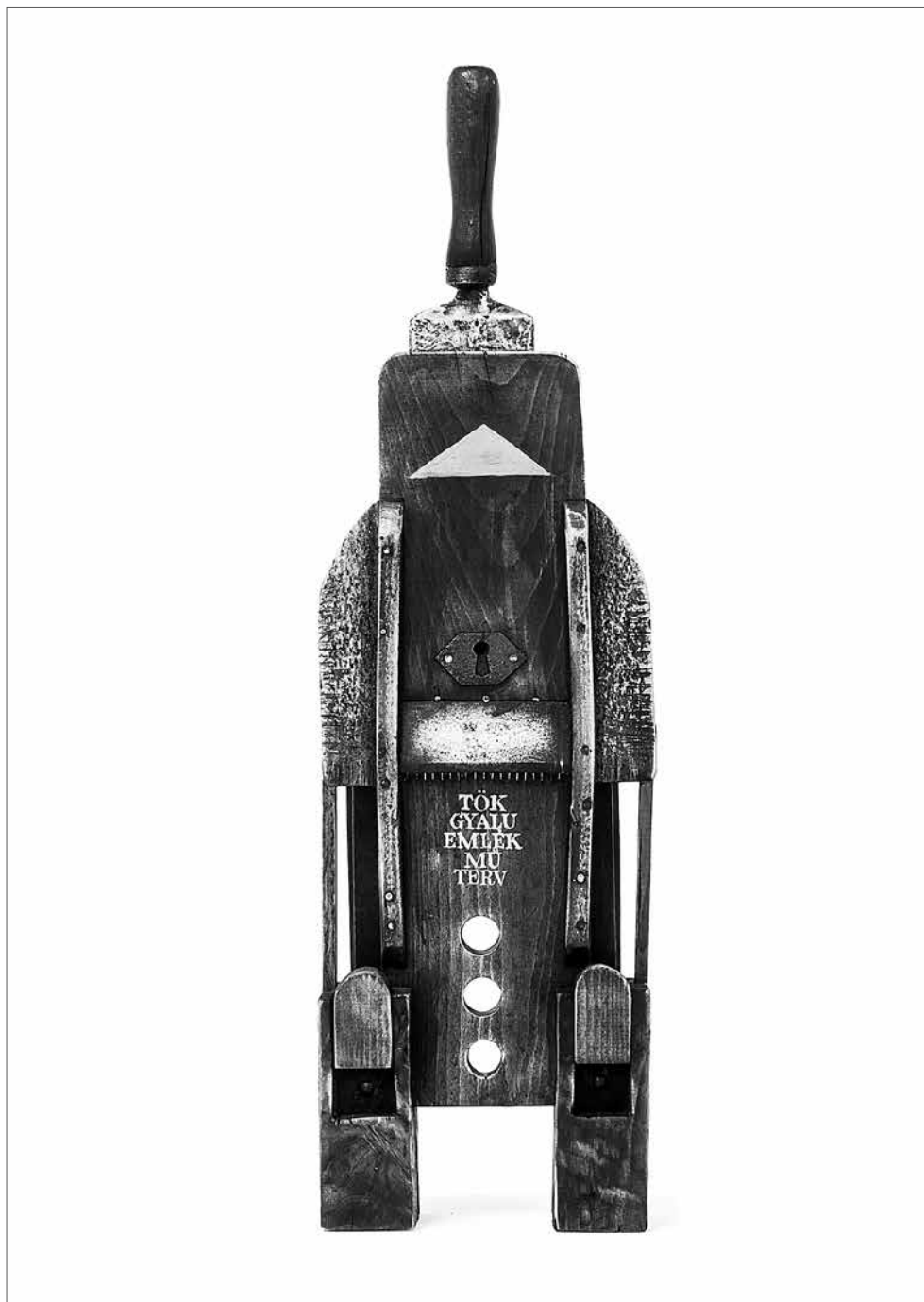
Lehunyt a szemét, igyekezett kiüríteni agyából a gondolatokat.

Reggel dohányfüst és kávé illatára ébredt.

- Föltaláltam magam – mosolygott rá a lány. – Nem baj?

Talán nem, gondolta Balázs. Talán igen.

- Nem, ahogy – mondta. A hangja, mint reggelente mindig, recsegett kissé.

Kotnyek István: Tökgyalu emlékműterv